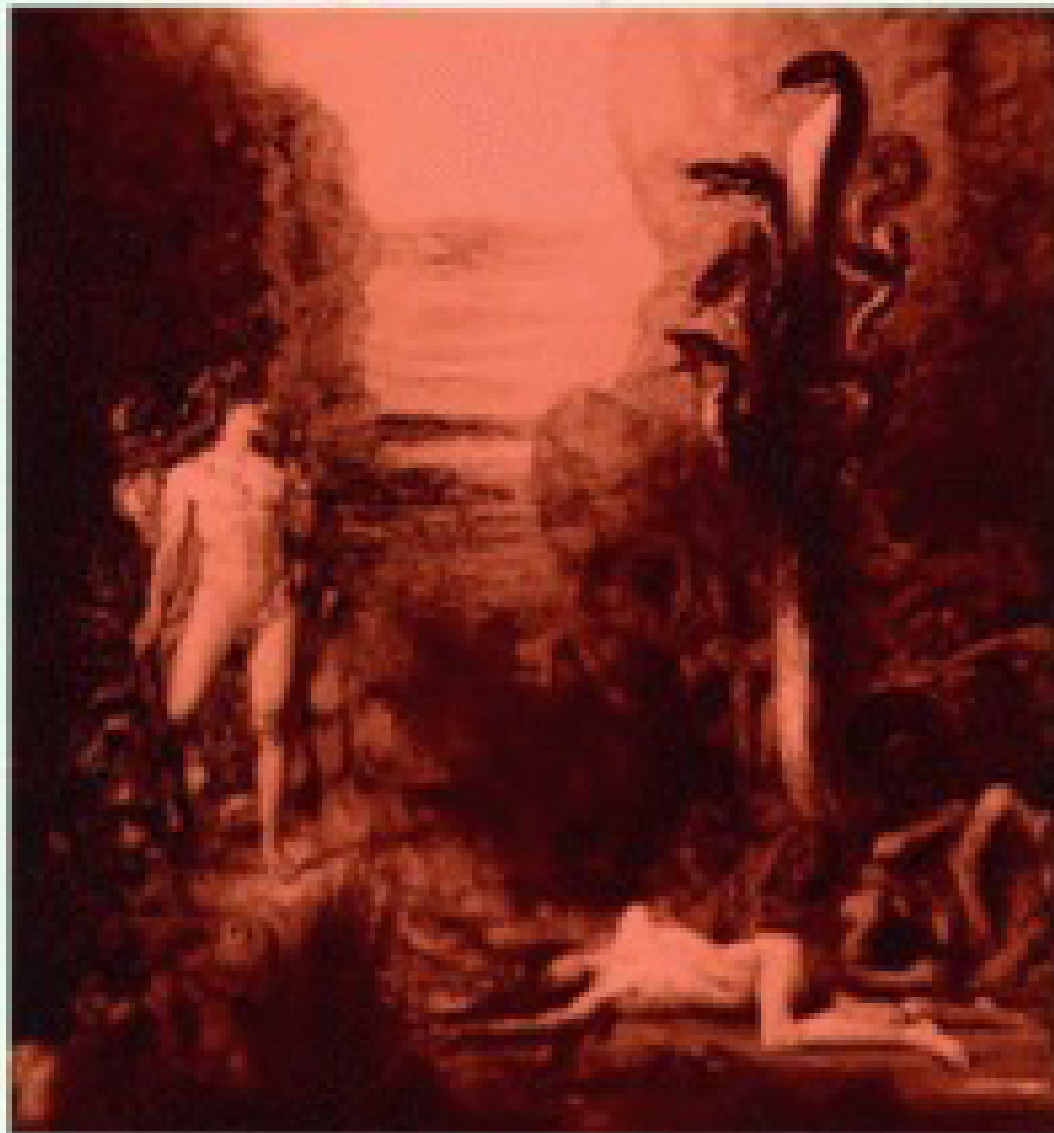

Simen Midgaard

Hydra

VAL

"Okkult drakamp på Oslo Vest", Simen Midgaards debutroman anmeldt av Pål Flakk

Bjarne Benjaminsen

Det er så mange bøker man kan lese, og så mange andre man kunne ha lest. Noen er klassikere, anbefalt av lærere og filosofer i flere verdensdeler. Andre er kanskje nesten-klassikere, studert og debattert med flid i engere kretser, med kultstatus i visse miljøer, i ferd med å bli forstått av en større leserkrets. Atter andre fins bare i tilværelsens skjulte kroker der hvor de færreste noensinne har kastet sitt blikk. Men hvem vet hva som en gang vil kunne reise seg fra mørket, hvilken fortelling som kanskje en dag strekker sin tentakel mot ditt åpne sinn og trekker deg inn i sitt hemmelige rom?

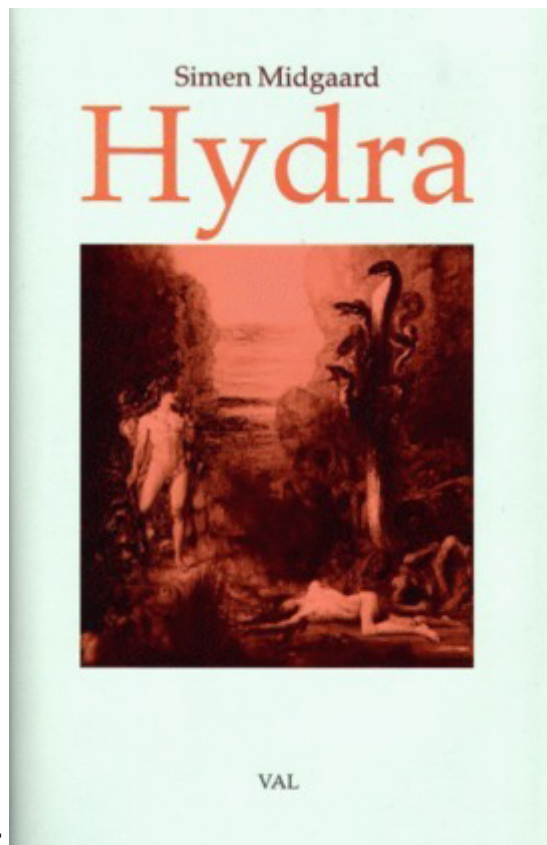
En bok som trygt kan plasseres i sistnevnte kategori er Simen Midgaards roman Hydra fra 2005 (Val forlag). Er denne boken i det hele tatt å oppdrive i 2023? Vi vet ikke [dvs. ved litt nærmere ettertanke og research, finner vi at boka kan bestilles via din lokale bokhandel eller diverse nettbokhandlere], men tar vårt oppdrag som formidlere på alvor - og bringer en anmeldelse av romanen - som ergo *ikke er en helt glemt perle*. Opprinnelig publisert i Gateavisa 174 (3/05).

Redax

Okkult drakamp på Oslo Vest

Ritualmagiker og debutant Simen Midgaards okkulte spenningsroman Hydra virker komponert med alkymistens møysommelighet. Derfor blir den mer enn en drivende god fortelling fra nittitallets Oslo - først og fremst er Hydra dypt menneskelig.

Boken åpner med at den hvileløse maleren Georg Ohr nettopp har åpnet en utstilling med okkulte og mytologiske motiver. En sjenert kvinne ved navn Maria oppsøker ham med et brev fra sin dominante tante, Egeberta. Tanten beskylder ham for å ha gitt avkall på moralen i sin lefling med mørke makter, og plotter også i hemmelighet en sammensvergelse mot ham. Parallelt med dette søker hun å skape en overlegen ny rase gjennom en psykedelisk sopp med skjulte krefter og det pubertale og

lett på virkelige svartmetallbandet Nidgandr.

Etter å ha mottatt brevet, kastes Georg ut i et nett av påtagelige sammentreff med oversanselige undertoner. Er det egentlig en mystisk forbindelse mellom Georgs utstilling og tantens lyssky virksomhet som hun vil holde skjult?

Miljømessig er boken lagt til nittitallets Oslo. Forfatterens hjemmekjære stedsvalg og okkulte innsikter i mellommenneskelige relasjoner gjør fortellingen både gjenkjennende og troverdig. Det er søtt hvordan Maria som virker selvstendig og nøktern, men samtidig veldig kvinnelig faller for den grunnende Georg - og markerer førstnevnte karaktertrekk ved å be ham vaske ned den forfalne leiligheten sin når hun flytter inn. Videre er det sterkt når de forvirrede ungguttene i Nidgandr ikke lever opp til mentalhygiene Egebertas umenneskelige idealer - etter først å ha gitt seg hen til henne.

Viktigst for fremdriften i boken er nok allikevel spenningen mellom Georg og Egeberta. I sin evinnelige rastløshet har Georg som kunstner latt seg overstrømme av impulser fra det kollektivt ubevisste - og utelatt moralske dimensjoner i det ferdige produktet. Rike Fru Egeberta Schwarz forkaster slike dimensjoner som hån mot hennes legemlige sunnhetsidealer - og har derfor noe grumsete å skjule. Av den grunn setter hun i gang et åndelig og politisk spill for å knuse Georg.

Sånn sett parafraiserer også boken storsamfunnets trygghetsnarkomane og derfor verdibaserte begrepsbruk mot motkulturens nådeløse sannhetssøken - og de sistnevntes problemer med å beholde fokuset uten gitte rammer. Egeberta ønsker å skape en ny rase av overmennesker gjennom den magiske soppen, men har - slik jeg ser det - glemt at den nietzschianske viljen til makt innebærer en evig konfrontasjon med skyggesidene våre. Georg har manifestert demonene hennes og må derfor kjempe mot galskapen.

Følgelig ser jeg på Hydra som en handlingsdrevet roman, men i den ikoniske tradisjon. Boken baserer seg hele tiden på en vekselvirkning mellom det konkrete og metafysiske.

I intervjuer har forfatteren Simen Midgaard fremhevet hvordan ritualmagikeren kan nytte arketyper

pragmatisk for å overskride skillet mellom objekt og benevnelse. Et symbol skiller seg jo som kjent fra tegnet ved at det ikke bare har en verdslig, men også en åndelig betydning. I Hydra er resultatet av dette en sansende fortelling med tredimensjonale karakterer og levende omgivelser.

Boken er utstudert godt komponert - og allerede i tante Egebertas brev på side fire ligger årsaken til damens harme skjult i formuleringene hennes. Videre foregriper Georg på side fem et av bokens punkter - hykleriet i retorisk rundsnakk - ved å påpeke at hun egentlig har hisset seg opp over et fromt og hellig maleri. Romanen er dessuten så nøkternt og sirlig skrevet at de direkte overnaturlige fenomenene som etter hvert inntreffer, ikke føles spekulative. Snarere syntes i hvert fall undertegnede at det var interessant å lese, og kanskje ikke så langt fra hvordan slike opplevelser fortoner seg i virkeligheten..?

Vi er omsider kommet så langt på året at strandfolket må klappe igjen sine Dan Brown-paperbacks og skygge banen (Hurra!). Mens livet fortsetter lydløst bak husets fire vegger med piskende regn og svaiende grankvister mot ruta, er tiden perfekt til å trekke beina opp under seg i stolen og fiske Hydra ut av bokhylla. Det er en fortelling så ladet at den gløder - som på moderat vis identifiserer tusener av år med mytologiske motiver i livene vi fører. Kort og godt en klok og ettertenksom roman som du får et privat forhold til.

Undertegnede regner den som et personlig klenodie på lik linje med den amerikanske DVD-utgaven av Kathryn Bigelows *Near Dark* fra 1987 og en nikkedukke jeg kjøpte i 2002 og har på skrivepulten som het *the Nodding Goth Girl*. Anbefales.

Pål Flakk